

Arrest

nr. 95 637 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2012 met referentienummer 22064.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. DELVAUX en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 6 september 2011 een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Catharina, departement Masya, en heeft u de Nicaraguaanse nationaliteit. U zou als verkoopster van kleding en cosmeticaproducten hebben gewerkt op de markt. U zou, samen met uw twee kinderen, bij uw broer C. F. en zijn gezin in Catharina hebben gewoond. In België zou u een zus hebben die hier al 22 jaar woont en gehuwd is met een Belg. Op 09/05/2011 zou u samen met uw kinderen op legale wijze en in het bezit van een paspoort Nicaragua hebben verlaten en via Costa Rica en Spanje naar België zijn gereisd. Op 06/09/2011 diende u een asielaanvraag in.

Sinds uw negentiende (circa 2000) zou u in uw dorp lid zijn geweest van de 'Partido Liberal' en u zou hebben ingestaan voor het organiseren van vergaderingen en activiteiten voor jongeren. Uw broer C. F. zou er van 2007 tot 2011 de plaatselijke voorzitter van de partij zijn geweest. Rond 5/5/2011 zouden er voor het laatst lokale verkiezingen hebben plaatsgevonden waarbij de Sandinistische Partij won en Partido Liberal van de macht werd verdreven. Tijdens die verkiezingen zou er echter sprake zijn geweest van verkiezingsfraude. De Sandinisten zouden sindsdien de macht hebben in ondermeer de goedkeuringscommissie en de Liberalen zouden er niet meer in slagen om nog projecten gerealiseerd te krijgen. De Sandinisten zouden alle macht naar zich toe trekken en hun eigen leden bevoordelen ten opzicht van de liberalen en aan machtsmisbruik doen. Zo zouden liberalen moeilijker aan werk geraken, bestolen worden en geïntimideerd worden. Ook de politie zou in handen zijn van de Sandinisten waardoor er geen gehoor zou worden gegeven aan de klachten van de liberalen. Op persoonlijk vlak zou u ook zijn geïntimideerd en het werken u sterk bemoeilijkt zijn gemaakt. Het dak van het huis van uw broer, waar u ook woonde, zou vernield zijn door onbekenden toen het met stenen werd bekogeld. Omdat u dacht dat u en uw kinderen ooit iets zou overkomen zou u beslist hebben het land te verlaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de paspoorten voor van uzelf en uw twee kinderen, en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u Nicaragua heeft verlaten vanuit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer naar uw land een dergelijke vrees dient te koesteren. U verklaart uw land te hebben verlaten omdat u als lid van de Partido Liberal problemen kende met de Sandinisten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk kan maken dat u werkelijk betrokken was bij de Partido Liberal in uw gemeente. Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor aangaande uw lidmaatschap van de Liberale Partij. Vervolgens heeft u ook een uiterst beperkte en soms foutieve kennis aangaande de politieke situatie in uw dorp, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van de Partido Liberal. Zo geeft u aan dat de Sandinisten aan de macht kwamen na de lokale verkiezingen van 5 mei 2011 (CGVS p.5) en de volgende lokale verkiezingen zullen plaatsvinden binnen drie jaar (CGVS p.9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de laatste lokale verkiezingen plaatsvonden in 2008 en volgende voor eind 2012 zijn gepland. Dat u niet weet sinds wanneer de Sandinisten aan de macht kwamen ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw politiek engagement. Immers, hun machtsgreep zou volgens uw verklaringen gelijk lopen met het begin van uw beweerde problemen. Vervolgens heeft u ook eerder een beperkte kennis aangaande de huidige politieke situatie. Zo geeft u wel de namen van een aantal burgemeesters maar zou u niet weten wie de huidige is (CGVS p.5). Er kan dus ernstig worden getwijfeld aan uw politiek profiel als een in-het-oog-springend lid van de partij, als gevolg waarvan u problemen zou hebben gekend.

Zelfs als zou abstractie worden gemaakt van bovenstaande vaststellingen mbt uw politiek engagement, dan nog dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen niet van die aard zijn om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit werd gearresteerd, aangeklaagd of veroordeeld omwille van uw activiteiten. U geeft zelf aan dat het om intimidaties gaat, die ook andere leden van de partij over het

gehele land ondervinden (CGVS p.8). U zou ook nooit directe persoonlijke bedreigingen hebben ontvangen (CGVS p.8). Alsook zou er geen directe concrete aanleiding zijn geweest waarom u het land zou hebben verlaten maar eerder uit schrik dat u en uw kinderen ooit iets zou overkomen. Bovendien blijkt dat uw broer, die tot 2011 voorzitter was van de Liberale Partij, nog steeds in Nicaragua verblijft en geeft u aan dat hij dezelfde druk als vroeger ervaart, maar de situatie kalmer is geworden (CGVS p.9). Vervolgens wijst het feit dat u op 11/05/2011 (zie gehoorverslag DVZ) in België bent aangekomen maar pas op 06/09/2011 asiel heeft aangevraagd, iet op een dringende nood aan internationale bescherming. De door u aangehaalde feiten, kaderen wel in de algemeen gekende objectieve situatie in Nicaragua (zie administratief dossier: rapport over de mensenrechtensituatie in Nicaragua), maar zijn onvoldoende ernstig om te gewagen van vervolging in de Vluchtelingenconventie of valt te catalogeren als een situatie waarin het statuut van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing dient te zijn. Het statuut van vluchteling, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan u worden toegekend.

De door u voorgelegde paspoorten van u en uw kinderen, kunnen uw identiteit aantonen, welke hier niet in twijfel wordt getrokken, maar zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. Verzoekster meent tevens dat de beslissing onredelijk en onzorgvuldig is.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf

alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om haar politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.1.1. Verzoekster voert aan dat zij de datum van de verkiezingen -2011- verkeerd heeft gegeven. Verzoekster geeft evenwel een zeer gedetailleerd overzicht van de machtsverhoudingen in haar dorp, van de wijze van besluitvorming, de wijze waarop de Sandinisten alle macht naar zich toe hebben getrokken, de wijze waarop de politie (gecontroleerd door de Sandinisten) met klachten omgaat en dergelijke meer. Deze kennis is meer dan verwacht kan worden van een gewone vrouw uit de straat en geeft een degelijke kennis van het lokaal politiek bedrijf in Nicaragua onder de Sandinisten weer.

Verzoekster is niet ernstig waar zij meent dat zij nu *post factum* haar verklaring inzake de datum van de gemeentelijke verkiezingen kan rechtzetten wanneer dit een elementair gegeven is in haar asielrelaas gezien de voorgehouden feiten begonnen omdat de Sandinisten de lokale verkiezingen gewonnen hadden. Dat verzoekster haar asielrelaas situeert in 2011 kan gezien de door haar voorgehouden feiten allerminst worden aanvaard. Immers verzoekster situeert de verkiezingen rond 5 mei 2011 terwijl ze Nicaragua verlaat op 9 mei 2011, waardoor de door haar voorgehouden intimidaties ten gevolge van de nieuw verworven machtspositie van de Sandinisten volkomen irrealistisch zijn. Immers volgens deze versie van haar verklaringen waren de Sandinisten nog maar vier dagen aan de macht, wat ook al strijdig is met de eerdere bewering dat deze verkiezingen na haar vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Verzoekster legt willekeurige verklaringen af die strijdig zijn met objectieve informatie en met haar eigen nog afwijkende verklaringen. De feiten en hun aanleiding worden daardoor volkomen onmogelijk zeker gezien verzoekster blijft volhouden dat de liberalen tot aan de verkiezingen van mei 2011 aan de macht waren (gehoor p. 5) en de problemen pas begonnen zijn toen de Sandinisten

wonnen en alle oppositiepartijen hieronder te lijden kregen (gehoor p. 4). Verzoekster ondergraaft zelf de waarachtigheid van haar asielrelaas. Dat ze een aantal dingen beweerdelijk kan toelichten doet hier geen afbreuk aan, zeker gezien verzoeksters broer, bij wie zij inwoont, beweerdelijk plaatselijk partijvoorzitter is geweest, zodat ze partijgegevens via de familie had kunnen vernemen. Gezien haar gebrekkige kennis kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster ook haar broers partijacties en verkiezingsinspanningen niet nauwlettend heeft gevolgd. Dit getuigt niet van een bijzondere politieke interesse, laat staan van een eigen politieke functie of lidmaatschap dat verzoekster ook niet objectieveert terwijl haar bewijzen inzake haar voorgehouden lidmaatschap of dat van haar broer, gezien haar broers voorgehouden politieke positie, op zeer eenvoudige wijze te verkrijgen zouden moeten zijn. De uit deze beweerde politieke acties afgeleide persoonlijke vervolging kan dan ook niet overtuigen, en dus evenmin de beweerde "*escalatie van de daden van vervolging*".

Voorts kan het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaan om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Dat verzoekster een alleenstaande moeder met kinderen is, verandert niets aan het feit dat haar vrees ook gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Daar verzoeksters politieke profiel ongeloofwaardig is bevonden, kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de hierop gebaseerde vervolgingsfeiten.

Bovendien, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. De door verzoekster aangevoerde feiten voldoen hier *in casu* niet aan. Verzoekster toont niet aan ooit persoonlijk te zijn vervolgd, laat staan door de Sandinisten. Verzoeksters persoonlijke vervolging beperkt zich tot loutere beweringen over onrechtstreekse, telefonische bedreigingen. Verzoekster haalt geen specifieke, persoonlijke incidenten aan waarvoor zij gevlucht is, noch situaties die partijleden systematisch het leven geheel onmogelijk en onveilig maken. Verzoekster maakt enkel melding van stenen die werden gegooid naar het dak van het huis van haar broer waar zij inwoonde, doch maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat dit door Sandinisten zou zijn gedaan, noch dat verzoekster zelf hierbij zou zijn geïmpliceerd. Overigens heeft verzoekster evenmin ooit een beroep gedaan op de politie of andere Nicaraguaanse autoriteiten.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK